

ESTABLIMENTS ANTICS [per Josep M. Bartomeu]10. CALDES DE MALAVELLA
(Girona) — El més principal
del Balneario Prats**BALNEARI PRATS DE CALDES DE MALAVELLA**

Un segle i mig de banys termals

Fa 152 anys ja hi havia gent que anava a prendre les aigües a la primitiva casa de banys, que es va començar a transformar en balneari el 1880. Des de llavors, va tenir una clientela fidel. En l'actualitat, els serveis que ofereixen han canviat d'acord amb els temps.

L'establiment va començar a funcionar fa 152 anys com una casa de banys. Hi havia una bassa d'aigua calenta i s'hi van fer dues cases amb banyeres. En aquell temps el concepte de balneari no existia. Hi havia locals de banys d'aigües termals arreu de Catalunya, on la gent anava a guarir-se de les seves malalties sobretot de la pell. Per suposat, d'higiene n'hi havia molt poca. En les poques piscines que existien es banyaven en el mateix lloc malalt i gent sana.

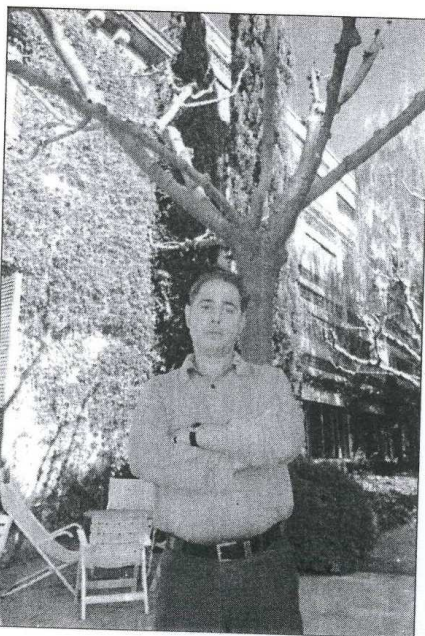
Esteve Prats Lagriffa va començar a construir el balneari l'any 1880 i es va acabar el 1912. En aquell temps, les construccions, sobretot quan eren molt grans, trigaven molt a acabar-se, entre altres coses perquè no hi havia els mitjans tècnics d'ara. Aleshores la gent es feia una casa quan tenia tots els diners per pagar-la. No hi havia crèdits. A banda de les dues cases, també entre 1880 i 1912 hi va haver dues remodelacions. En aquest darrer any va finalitzar així mateix la reforma de la part modernista amb el que és l'actual porta d'entrada.

Clientela de tot Catalunya

A començaments del segle passat i fins a l'any 1925 va ser una època molt bona per al balneari Prats, així com per a la majoria de cases d'aigües termals de Catalunya. Llavors s'havia posat de moda anar de vacances a «prendre les aigües», però això només ho podien fer la gent de diners, els burgesos, amb tota la família.

Aquesta gent arribava al balneari a finals del mes de juny i marxava gairebé a finals del mes d'agost. Venien, generalment, des de Barcelona i, fins i tot, es portaven la mainadera que cuidava els nens. Hi feien estades llargues —de mes i mig o dos—, perquè els viatges fins a Barcelona eren llargs i pesats. Segons explica Rafael Quintana, l'actual propietari del balneari Prats, «desplaçar-se a Barcelona des de Caldes de Malavella era tota una odissea».

Al mateix temps que venia gent del país, també hi havia molts estrangers que es desplaçaven a Caldes atrets per la qualitat de les seves aigües. S'ha de tenir en compte que, des de finals dels anys 1800, les aigües termals de la població de la Selva tenien molta fama arreu del sud de França potser per la seva similitud amb el nom del Vichy francès. A Cal-

Esforç de família.

La feina d'un balneari es fa en equip. Han de ser tot un grup de persones les que atenguin els clients, perquè aquests se sentin còmodes i satisfets. Rafael Quintana, (a la foto), assegura que una de les qüestions fonamentals ha estat la modernització dels equipaments.

Ambient agradable.

El balneari Prats sempre s'ha caracteritzat per un ambient familiar i agradable. Totes les seves habitacions i salons respiren un aire casolà.

Fotos: Família Quintana i Josep M. Bartomeu.

Dades

HISTÒRIA: EL BALNEARI PRATS FA 152 ANYS QUE ES VA CREAR. PRIMER EREN UNES CASES ON S'HI PODIEN PRENDRE LES AIGÜES DINS D'UNES BANYERES. TAMBÉ HI HAVIA UNA BASSA D'AIGUA CALENTA. TEMPS DESPRÉS ES VA FER L'EDIFICI MODERNISTA I ES VAN ACABAR LES ANTIGUES INSTAL·LACIONS. EN AQUELLA ÈPOCA ÉS QUAN VAN COMENÇAR A ARRIBAR CLIENTS DE TOT CATALUNYA, SOBRETOT DE BARCELONA, QUE HI VENIEN A PASSAR ELS ESTIUS COMPLETS.

DATA DE FUNDACIÓ: 1849.
FUNDADOR: ESTEVE PRATS LAGRIFFA.

PROPIETARIS ACTUALS: RAFAEL I ROSA QUINTANA

UBICACIÓ: PLAÇA SANT ESTEVE, 7, DE CALDES DE MALAVELLA.

TREBALLADORS: 50.

ACTIVITAT: TRACTAMENTS TERAPÈUTICS AMB AIGUA I TOTA MENA DE TÈCNiques DE RELAXACIÓ I ANTIESTRÈS.

des hi arribaven també molta gent de la banda de Castella i alguns anglesos.

Durant la Guerra Civil espanyola el balneari Prats —així com l'altre balneari de la població—, va ser hospital republicà per als ferits en les batalles, i, durant la Segona Guerra Mundial, es va convertir —per dir-ho d'alguna manera—, en camp de concentració dels soldats alemanys i italians. Els aliats van obligar Espanya —que era neutral teòricament—, a tenir concentrats en un sol punt els combatents, ferits o no, d'aquestes dues nacionalitats. Però hi vivien molt bé. Si la Guàrdia Civil els havia d'anar a buscar per entregar-los als aliats, «misteriosament» un parell de dies abans desapareixien del mapa.

Relaxar-se i descansar

Des de l'any 1945 i fins al 1970, l'establiment funciona molt més com a hotel que com a balneari. Rafael Quintana —que conjuntament amb la seva germana Rosa porta ara l'empresa—, explica que «el 1980 es va començar a revifar una mica com a balneari, començant un ressorgiment amb noves tècniques que no són tan terapèutiques com aquelles de banyar-se o beure les aigües, sinó que es fan més tractaments antiestrès, tipus relax».

Quintana assenyala que, actualment, «s'apliquen unes tècniques per combatre molt l'estrès, que és el que demana gairebé tothom. Això es va iniciar amb més intensitat a partir dels anys noranta, quan la gent anava al balneari a descansar i no per gust, sinó per la necessitat de treure's del damunt tot l'estrès i les preocupacions». Segons Quintana, «el concepte de vacances ha canviat molt i ara es va més al balneari per relaxar-se i descansar».

Rafael Quintana ha explicat que a l'establiment «hem tingut molts personatges famosos que han vingut aquí buscant la tranquil·litat, com per exemple la Montserrat Roig, que escrivia mentre residia amb nosaltres. També hem tingut molts polítics, artistes i gent de les finances, els noms dels quals, per prudència professional, no puc citar. Al balneari tenim tot tipus de públics, moltes famílies senceres que són assídues de sempre, cosa que és molt important. Venen per Nadal, per Setmana Santa, a l'estiu i també els caps de setmana».